

De zussen van Jewel Island 5

Mistletoe
boven
Moonstone
Lake

HOLLY MARTIN

Hoofdstuk 1

17 december

Zoey stond in de ingang van haar houten kerstmarkthuisje en keek omhoog naar de lucht, waaruit piepkleine sneeuwvlokken omlaag dwarrelden. De afgelopen dagen was de sneeuw steeds net niet echt gevallen, bijna alsof de dikke grijze wolken niet wilden worden vermoeid met de productie van weelderige hoeveelheden van het witte spul en alleen maar een beetje deden alsof om hun goeie wil te tonen. Als dit een kantoorbauw was, dan zouden deze wolken druk lopen doen met een grote berg papieren in de hand, zonder zich echt in te spannen. Tegen de tijd dat de sneeuw de grond raakte, waren de vlokken al bijna gesmolten. Wat zou ze niet overhebben voor een dik pak sneeuw zoals je wel zag op van die ouderwetse kerstkaarten, waarop kinderen om een grote boom kerstliederen stonden te zingen. Ze zuchtte.

Maar goed, ze hadden nog een week voor het zover was, dus het weer had alle tijd om zich te gaan gedragen en een echte witte kerst te produceren. Ze was dol op kerst – de versieringen, de geuren, het eten, de mierzoete films op tv – maar zonder een flinke lading sneeuw was het toch niet helemaal hetzelfde.

Ze richtte haar blik weer op de kerstmarkt, die de afgelopen dagen het dorp op Jewel Island volledig had overgenomen. Ze verbleef al sinds het begin van de maand op het eiland en toen ze hier aankwam, had er nog helemaal niets gestaan. Maar beetje bij beetje had de kerstmarkt vorm gekregen. In de eerste week waren

de houten huisjes geleverd en opgebouwd, die als marktkramen zouden fungeren. Vervolgens waren de versieringen en de lampjes opgehangen, fonkelende snoeren die van dak naar dak waren gespannen, met opgetuigde kerstbomen tussen de houten huisjes in. Overal lag een flinke lading nepsneeuw – de organisatoren hadden blijkbaar al gevreesd dat het weer het zou laten afweten. De afgelopen week hadden alle standhouders hun kramen ingenomen en die volgepakt met hun kerstige spullen, die je nu vanuit de kramen tegemoet glommen en glinsterden. Het was een betoverende aanblik. Er waren kaarsen, sneeuwballen, bruisballen, kerstboomversieringen, sieraden, sjaals, kersttruien, snoep, jams en chutneys, en een uitgebreid assortiment kersteten, chocolaatjes en cakes. De standhouder naast haar, een erg aardige Finse vrouw die Marika heette, verkocht zalige gemberkoekjes en iets wat op een soort bladerdeegsterren leek, gevuld met jam, die *joulutorttu* bleken te heten en die ze dolgraag een keer wilde proeven. Ze kon niet wachten om bij de andere kraampjes te gaan kijken, maar ze wist dat ze dan in de verleiding zou komen bijna al het lekkers te proberen dat werd aangeboden in de aanloop naar de grote dag.

Zoey voelde zich met haar kraam een beetje een bedrieger tussen al dat kerstgeweld, want haar spullen waren helemaal niet zo kerstig. Ze was kunstenaar, schilderde taferelen van kustdorpjes, met opvallende huisjes en excentrieke bewoners. De afgelopen weken had ze aan haar landschappen kerstbomen toegevoegd, sneeuw en dorpelingen met kerstmutsen op hun hoofd, in een poging haar schilderijen een beetje feeststemming mee te geven en zo haar plek hier op de markt te rechtvaardigen.

Het was het idee geweest van haar moeder Beth, om een kraam te huren op de kerstmarkt op Jewel Island, in de uiterste punt van Cornwall. Dat was vooral omdat haar moeder hier zes maanden geleden was komen wonen en vreselijk graag wilde dat Zoey de kerstdagen bij haar doorbracht. En aangezien Zoey's ex-verloofde

op het punt stond met de liefde van zijn leven te gaan trouwen in Copper Tree, het kleine stadje waar ze woonde – en wel met een grootse kerstbruiloft – leek dit het perfecte moment om te vluchten.

Het was heus niet dat ze nog van David hield. Het was zelfs een soort opluchting geweest toen ze hem tien maanden geleden had betrappt met zijn collega Vicky... alsof zijn leven ervan afhing. Ze had al een tijdje het gevoel gehad dat het niet helemaal boterde tussen hen en dus was ze blij dat ze er voor de grote dag achter was gekomen. Wat haar wel stoorde, was dat de bruiloft van hem en Vicky strikt genomen hún bruiloft was, en dat was toch wel heel raar. Nadat ze het hadden uitgemaakt, had Zoey het aan hem overgelaten om de bruiloft en alle gasten af te zeggen. Alleen had hij – altijd liever lui dan moe – dat nooit gedaan. In plaats daarvan had hij simpelweg Zoey's naam vervangen door die van Vicky. De locatie die ze ooit samen hadden uitgekozen, de menu's die ze samen hadden getest en geselecteerd, zelfs de huwelijksreis naar een Schots eiland met iglo's van glas om het Noorderlicht te kunnen zien – alles was precies hetzelfde gebleven. De bruidsmeisjes – Davids zussen – droegen de oorspronkelijke rode jurken. Het enige dat anders was, was dat Vicky haar eigen trouwjurk had gekozen. David had Zoey braafjes uitgekocht – haar deel van de bruiloft en hun huis. Of beter gezegd, zijn ouders hadden dat gedaan, om er zeker van te zijn dat Zoey voorgoed uit het leven van hun zoon werd gewist. En Zoey was wat blij geweest dat ze dat deel van haar leven achter zich kon laten. Maar ze was niet de enige die het vreemd had gevonden. Elke keer als ze de stad of een winkel in ging, kwamen mensen naar haar toe en vroegen haar of zij het wel oké vond. Natuurlijk niet, ze vond het griezelig. Ze moest er dringend tussenuit, en een maand op Jewel Island, werkend op een prachtige kerstmarkt en tijd doorbrengend met haar moeder, had haar de perfecte remedie geleken.

Beth had haar dochter bij zich thuis willen onderbrengen, maar aangezien haar nieuwe huis maar één slaapkamer had en haar moeder verder enkel een kleine bank in de aanbieding had, had Zoey besloten een plekje te boeken in het Sapphire Bay Hotel. Toevallig was een van hun huisjes op het terrein ook vrij geweest gedurende de hele maand december. En dus verbleef ze nu in een piepkleine cottage met uitzicht op Moonstone Lake, dat heel erg mooi en heel erg rustig was. Zoey zou best aan een leven op Jewel Island kunnen wennen – het tempo lag hier wat lager, het was vredig. En alle eilanders die ze tot nu had ontmoet, waren enorm vriendelijk en hartelijk geweest.

Zoey en haar moeder hadden het er altijd over gehad ooit aan de kust te gaan wonen. Ze hadden foto's bekeken van cottages met zicht op zee en hadden zich voorgesteld dat ze daar dan woonden en luisterden naar de golven die tegen de kust rolden, lange wandelingen maakten over het strand, genoten van de rust en de verstilling die een jeugd in Londen nooit kon bieden. Zelfs toen Zoey al volwassen was, hadden ze het als hun ultieme droom gezien. Zoey betrapte zich er vaak op dat ze bij makelaars in de etalages keek naar huizen die aan de kust te koop stonden, en dan het perfecte huis vond dat ze ooit zou betrekken. Al haar schilderijen gingen over kleine kustdorpjes en altijd als ze ter inspiratie kustplaatsen bezocht, stelde ze zichzelf voor dat ze daar woonde. En hoewel ze niet naar Jewel Island was gekomen met de intentie daar te gaan wonen, kon ze zichzelf hier heel goed voorstellen. Een paar dagen voor de opening van de kerstmarkt had ze zelfs bij een makelaar in de etalage gekeken naar een plek om te kopen of te huren. Er werd een klein huis aangeboden in de haven, met een balkonnetje dat uitkeek op zee. Eén slaapkamer, een kleine huiskamer met open keuken, en een verrassend grote tuin. Als ze daar woonde, zou ze inspiratie in overvloed hebben voor haar schilderijen – ze kon gewoon op het balkon gaan zitten

en het leven aan zich voorbij laten trekken. En nu haar moeder hier woonde, leek het ook logischer dichterbij te willen zijn. Ze was dol op Copper Tree en de mensen die er woonden, maar misschien was het wel tijd geworden om voor eens en altijd een streep eronder te zetten.

Marika keerde terug van haar rondje over de markt. Ze had een brede grijns op haar gezicht en had in haar handen een beker met daarin iets wat op bisschopswijn leek.

‘Ik heb *glögi* gevonden,’ zei ze opgewonden. ‘Elias van nummer 18 verkoopt het. Hij komt ook uit Finland, maar veel noordelijker dan ik. Hij zegt dat jullie het bisschopswijn noemen, maar het is echt *glögi*. Wil je proeven?’

Marika stak haar de stomende beker toe. Zoey vouwde haar handen eromheen en nam een slokje.

‘Mmm, wat lekker.’

Marika knikte enthousiast. ‘In *glögi* zit heel veel fruit. Op sommige plekken gebruiken ze bosbessen, elders nemen ze aardbeien en zwarte bessen, en natuurlijk specerijen, en dat wordt allemaal gemengd met rode wijn en dan verwarmd. Er bestaan ook alcoholvrije varianten; die zijn zeker zo lekker, omdat je het fruit dan beter proeft.’

Zoey nam nog een vlug slokje en voelde zich helemaal warm worden. ‘Ik zou hier best een gewoonte van kunnen maken.’

Ze gaf de mok snel terug aan Marika voordat ze nog in de verleiding kwam alles op te drinken.

‘*Glögi* wordt traditioneel geserveerd met gemberkoekjes, dus we hebben afgesproken onze klanten een aanbieding te geven. Als ik koekjes verkoop, zeg ik tegen mijn klanten dat die van oudsher worden gegeten bij een beker *glögi*, en als ze dan naar Elias gaan en zeggen dat ik ze heb gestuurd, krijgen ze tien procent korting op hun *glögi*. Hij doet hetzelfde voor mij en stuurt zijn klanten mijn kant op.’

‘Goed idee,’ zei Zoey.

Marika knikte en keek schichtig om zich heen: ‘Hij is ook nog heel leuk, dus het is helemaal niet erg om met hem samen te werken.’

Zoey lachte.

‘Ga ook even rondkijken; het is echt heel interessant, en elke kraam heeft iets anders te bieden. Ik hou jouw stalletje zolang wel in de gaten.’

Zoey wilde de markt heel graag met eigen ogen gaan bekijken. Het openingsweekend was zo druk geweest, met alle toeristen en dorpelingen die de eerste kerstmarkt van Jewel Island wilden aanschouwen, dat ze geen kans had gehad zelf een rondje te maken of haar stand alleen te laten. Maar aangezien het maandag was, was het nu wat rustiger. Ze wist dat het later wel weer zou aantrekken, als mensen uit hun werk kwamen. Het punt was dat de verkoop van schilderijen nooit een gestage stroom kopers trok, zoals wel het geval was bij de koekjes van Marika of de kraam verderop met crêpes en churros. Vaak liepen mensen bij haar stand naar binnen, bekeken haar werk, merkten op hoe schattig het was en hoe leuk het in de keuken of de gang zou staan, en slenterden dan gewoon weer verder. Sommige mensen zagen het als een grote stap om een schilderij te kopen. Originelen waren ook altijd wel wat prijzig voor de gemiddelde toerist, en dus vermoedde ze dat ze nou niet echt de verkoop van de eeuw zou mislopen als ze even een rondje maakte.

‘Dank je, Marika, de prijs staat overal op. Die twee schilderijen in vergulde lijsten zijn niet te koop.’

Marika knikte en dirigeerde haar naar buiten. ‘Hup! En ga vooral even kijken bij de cakes op nummer 12 en die schattige kerstboomversieringen van Constance op nummer 37. Er is ook een man die kerstkostuums verkoopt, dus als je van plan was je uit te dossen als de kerstman of misschien zelfs wel als een sexy

mevrouw kerstman, moet je bij hem wezen. En mocht je een beker glögi gaan halen, weet dan dat Elias die te heet serveert. Ik heb het hem al gezegd. Dus loop daarmee eerst een beetje rond en laat het afkoelen voordat je een slokje neemt, anders verbrand je je mond nog. En je moet vooral ook nummer 23 bezoeken: Kit is een schatje en zijn churros zijn zalig.’

‘Zal ik doen, dank je,’ zei Zoey, die moest lachen om de waslijst met instructies. Ze liep haar houten huisje uit en dwaalde over de markt. Er hing opwinding en blijheid in de lucht; de mensen dwaalden van stalletje naar stalletje en kochten cadeautjes voor vrienden en familie, of trakteerden zichzelf. Ze probeerden nieuw en spannend eten en drinken uit en genoten ervan beetje bij beetje in kerststemming te raken.

Er stond een kraam die kerstruien verkocht in alle denkbare patronen en ontwerpen: truien met rendieren, met Engelse *Christmas puddings*, schattige truien en behoorlijk gewaagde truien met personages uit *Batman* en *Star Wars*, en truien met eenhoorns en dinosauriërs die er vagelijk kerstig uitzagen. Er was zelfs een tje met Jezus voorop met een kerstmuts op zijn hoofd, waarop stond ‘Vandaag is mijn verjaardag’. Vergeleken met dat aanbod oogde de witte trui die Zoey droeg, met daarop een glitteruil en een kerstmuts, een beetje tam. Ze wilde nog een trui voor haar moeder kopen – die vond het leuk om elk jaar een nieuwe kerstrui te krijgen.

Het eten rook allemaal even lekker en haar maag knorde instemmend. Ze ontdekte het kraampje waar de glögi werd verkocht, liep ernaartoe en bestelde een beker voor zichzelf. Zoals Marika al had gezegd, was de bisschopswijn nog veel te heet en dus liep ze verder om die wat te laten afkoelen. Net op dat moment besloten drie jongens elkaar over de markt achterna te gaan met waterpistolen. Zoey had toevallig gehoord dat de plaatselijke school voortijdig dicht was gegaan vanwege pro-

blemen met de verwarming, en de jongens deden overduidelijk een poging zichzelf dan maar hier bezig te houden. Een van hen knalde tegen haar op en sloeg daarbij de beker hete glögi uit haar hand en helemaal over haar heen, waarna hij ervandoor ging. Een nanoseconde lang keek ze verbijsterd en teleurgesteld naar de rode vlek op haar witte trui, totdat ze opeens besepte hoe heet de wijn was die nu op haar huid droop.

Zonder na te denken, rukte ze de trui van haar lijf en realiseerde zich een seconde later dat ze erin was geslaagd daarbij ook haar T-shirt over haar hoofd te trekken, zodat ze nu enkel nog in haar bh stond. Nog een seconde later gooide iemand een emmer koud water over haar heen.

Daar stond ze – verbijsterd, druipend en in shock en probeerde het water uit haar ogen te knippen. Ze zag dat er een man voor haar stond, een verbijsterde blik op zijn gezicht en een lege emmer in zijn hand.

‘O mijn god, neem me niet kwalijk,’ zei hij. ‘Ik raakte in paniek toen ik zag dat jij al die hete wijn over je heen kreeg.’

‘En daarom gooi je een emmer water over me heen? Ik stond niet in brand!’

‘Ik weet het, ik weet het, op dat moment leek het een goed idee.’

Het leek – als ze heel eerlijk was – inderdaad de oplossing te zijn geweest. De trui had niet lang genoeg op haar huid gezeten om die ernstig te kunnen beschadigen; het was wel een beetje gevoelig, maar niet echt pijnlijk. Ze realiseerde zich dat mensen waren blijven staan en naar haar starden; sommigen hadden zelfs hun mobieltjes al gepakt en begonnen haar nu te filmen. Ze hield snel haar trui voor zich op en voelde hoe haar wangen al gegeneerd rood begonnen te worden.

De man keek om zich heen en zag het probleem ook. ‘Kom mee.’

Hij pakte haar hand en liep achteruit naar een van de houten

huisjes waar crêpes en churros werden verkocht. Binnen stonden wederom mensen die haar met open mond aangaapten, maar de man manoeuvreerde haar langs hen heen naar de kleine opslag achterin. Hij sloot snel de deur die hen van de rest van het stal-letje scheidde.

‘Alles oké?’ Zijn ogen liepen over van bezorgdheid.

‘Kliedernat, gegeneerd als nooit tevoren, pissig dat mijn favoriete trui geruïneerd is, maar afgezien daarvan – kon niet beter.’ Ze wong haar haren uit en zag op zijn naambordje dat hij Kit heette. ‘Al moet ik je denk ik bedanken dat je zo snel handelde.’

‘Het spijt me. Ik had eerder zelf een beker van dat spul en het is kokendheet. Ik heb ooit mijn arm verbrand door er gloeiend hete soep op te morsen, en ik heb nog nooit zo’n pijn gehad. Binnen een paar seconden stonden de blaren al op mijn arm en had ik maandenlang een afgrijselijke brandwond. Ik zou het vreselijk vinden als jij dat ook moest meemaken.’

‘Dat klinkt naar. Deed het lang zeer?’

Kit schudde zijn hoofd. ‘Ik wikkelde huishoudfolie om mijn arm, dat nam de pijn gelijk weg.’ Zijn blik gleed kort over haar lichaam. ‘Al denk ik dat we heel wat folie nodig zouden hebben als we jou helemaal moesten inwikkelen.’ Opeens werden zijn ogen groot van afgrijzen. ‘Ik bedoel niet dat je dik bent hoor, verre van, alleen maar dat een lichaam gewoon meer folie vergt dan een arm. Shit, hoe kun je een erge situatie nog erger maken. Het spijt me echt vreselijk.’

Zoey moest lachen. ‘Maak je niet druk.’

Hij draaide zich snel om om iets in zijn tas te zoeken. ‘Ik heb hier nog een extra T-shirt – het is schoon, beloofd. Neem dat maar.’

Kit reikte haar het T-shirt in kwestie aan en ze hield het op om het te bekijken. Er stonden meerdere afbeeldingen op van sneeuwpoppen in uiteenlopende seksstandjes.

‘Interessant,’ zei ze.

‘O, shit, sorry,’ verzuchtte Kit. ‘Heb ik van mijn broer gekregen, Adam. Zijn idee van een grap, omdat hij vindt dat ik al te lang vrijgezel ben.’

Zoey keerde het T-shirt binnenstebuiten en trok het aan. ‘Probleem opgelost.’

Kit schudde berouwvol zijn hoofd. ‘Dit is nou precies waarom ik al zo lang alleen ben. Ik gooi emmers water over mooie vrouwen, suggereer vervolgens dat ze dik zijn en overhandig hun gênante T-shirts.’

Ze glimlachte. Hij zag er goed uit, op een soort slordige manier, met warrige haren en een lichte stoppelbaard die balanceerde op het randje van opzettelijk sexy en ik-ben-gewoon-te-laat-uit-bed-gekomen-om-me-te-scheren. Het T-shirt onder zijn schort was verkreukeld en het schort zelf was bezaaid met chocoladespaten. Maar hij had vriendelijke grijze ogen en een aantrekkelijke glimlach. Zijn schouders waren breed en goed gedefinieerd, zijn armen oogden sterk en veilig.

‘Er zijn betere manieren om de aandacht van een vrouw te krijgen. Je zou haar bijvoorbeeld mee uit kunnen vragen,’ zei Zoey.

Zijn ogen werden groot. ‘Na dit alles wil jij nog met mij uit?’

Ze bloosde. ‘Ik bedoelde niet mezelf. Gewoon – de vrouw in het algemeen.’

Zijn schouders zakten een beetje. ‘Natuurlijk niet jij.’

Ze kreeg medelijden met hem. ‘Luister, volgens mij zijn we gewoon verkeerd begonnen. Ik ben Zoey Flynn, van nummer 9.’

‘Kit Lewis,’ zei hij en hij stak haar zijn hand toe. Ze schudde hem.

‘Zie je, en nu zijn we vrienden. En als je de zaak echt wilt beklinden, waarom vul je dan niet een zak met die churros waarover ik al zoveel heb gehoord?’

Zijn gezicht lichtte op. ‘Je hebt al van mijn churros gehoord?’

‘Mariska heeft het stalletje naast mij, en zij zei dat ze geweldig zijn.’

‘Da’s fijn om te horen.’

Ze hielden nog steeds elkaars hand vast en ze moest lachen, omdat hij zich dat niet leek te realiseren, zo druk had hij het met naar haar kijken, een brede grijns op zijn gezicht.

‘Je hebt echt prachtige ogen,’ zei Kit zachtjes. ‘Hulstgroen.’

Haar hart maakte een sprongetje bij het compliment. ‘Dank je. Zie je, zo iets moet je zeggen als je indruk wilt maken op een vrouw. Als je daarmee was begonnen, in plaats van met die emmer water, was ik als was in je handen geweest.’

‘Ik heb zo’n vermoeden dat naar je toe rennen om je te complimenteren met je ogen, terwijl je derdegraads brandwonden aan het oplopen was, niet de beste timing zou zijn geweest.’

‘Nee, misschien wel niet.’

Hij keek haar een moment lang intens aan. ‘Is het te laat?’

‘Voor wat?’

‘Was?’

Ze glimlachte. ‘Niet per se. Eerst maar eens afwachten hoe fenomenaal die churros van jou daadwerkelijk zijn.’

‘Wauw, nu ligt er opeens wel heel veel druk op die churros,’ zei Kit, die zich nu pas realiseerde dat hij nog steeds haar hand vast had. Hij liet snel los. ‘Sorry. Laten we maar gauw churros gaan halen, voordat ik nog iets doe wat jou de stuipen op het lijf jaagt.’

Hij liep naar het winkelgedeelte van de kraam, op de voet gevolgd door Zoey. Ze zag nu pas dat er ook een jonge vrouw stond die crêpes bakte en serveerde.

Voor de kraam stond een kleine rij klanten te wachten op churros en Zoey zag hoe Kit hun een betoverende glimlach toewierp.

‘Sorry, ik zal jullie niet langer laten wachten,’ zei hij.

Hij spoot vijf lange repen deeg in een grote pan met hete olie en sned die steeds af zodra ze de vereiste lengte hadden. Terwijl

de churros in het vet dobberden, roerde hij in een pan met warme chocoladesaus. Hij schepte de churros uit de olie, liet ze even uitlekken en rolde ze vervolgens door een mengsel van suiker en kaneel, waarna hij ze op een klein dienblaadje legde en de hete chocoladesaus in een apart hoekje van het blad schonk.

Hij reikte het Zoey aan. Die wilde gelijk haar portemonnee uit haar zak halen, maar hij wuifde dat weg.

‘Alsjeblieft, dit is wel het minste wat ik kan doen nadat ik een hele emmer water over je heen heb gegooid.’ Hij gebaarde dat ze er snel een moest proberen.

Zoey pakte een churros en doopte hem in de warme chocoladesaus. Ze nam een hap. ‘Mmmm, ze zijn inderdaad geweldig.’

‘Geweldig genoeg voor... was?’

‘Kit, je hebt nog meer klanten,’ zei de vrouw, die duidelijk een beetje geïrriteerd was dat zij in haar eentje het fort moest bewaken.

‘Ik moet toch gaan. Kom anders straks even langs, dan kunnen we verder praten over... was,’ zei Zoey.

Hij glimlachte. ‘Oké, zal ik doen.’

Ze liep weg van de marktkraam, over het pad tussen de stands. Toen ze achteromkeek naar Kits kraam, stond hij haar nog na te kijken.

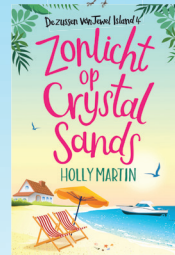
Staat haar geheim hun geluk in de weg?

Nadat haar verloving is verbroken, besluit kunstenaars Zoey haar kerst op Jewel Island te vieren. Wanneer ze Kit ontmoet, slaat de vonk direct over. Wat Kit echter niet weet, is dat ze met een groot geheim rondloopt ...

Kit heeft ondertussen moeite met zijn mislukte huwelijk. Nadat zijn ex hem heeft bedrogen, vindt hij het moeilijk om anderen te vertrouwen. Kit is onder de indruk van Zoey en haar creatieve talent. Maar wanneer hij ontdekt dat ze iets voor hem achterhoudt, dreigen ze elkaar voorgoed kwijt te raken.

Holly Martin is fulltime schrijfster en woont in een kleine cottage aan zee. *Mistletoe boven Moonstone Lake* is het laatste deel van haar heerlijke feelgoodserie *De zussen van Jewel Island*. Laat je nog een keer meevoeren naar dit betoverende eiland en haar bewoners!

Lees ook in deze serie:

ISBN 978 90 2054 761 0 NUR 340

9 789020 547610

www.zomerenkeuning.nl

Z&K

